

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

**ПОЛЕТАЊЕ У
ДРАМОЛЕТАЊЕ**

2019.

ПОЛЕТАЊЕ У ДРАМОЛЕТАЊЕ

Издавачи:

Графоофсет Челарево

Удружење Свети Спас

Балканска 25, 11000 Београд

Извршни директор

Мастер правник Златко Маврић

тел. +381 11-2686-161

+381 65-408-6255

+ 383 44-401-205

Web site: www.svetispas.org

e-mail: svetispas@eunet.rs

ПИБ 100051073, матични број 17328255

Уредници:

Златко Маврић

Ненад Врућинић

Илустрације:

Пеђа Трајковић

Компјутерски слог:

Драган Стевановић

Тираж: 250

септембар 2019. године

ЧАРОБНА КРИЛА

ИГРАЈУ:

САРА БУБАМАРА
ЛЕПТИРКО МИРКО
ПЧЕЛИЦА ЈЕЛИЦА
ЗЕКАН УШЕКАН
СОВА КОВА
МЕДО ЧЕДО
ВУК ВУКОЈЕ
ЦВЕТАН
ЦВЕТАНА
СВИТКО
ЦВЕТИЋИ
СВИТУЉЦИ

Радња се догађа у шуми.

Сцена: Неколико стабала, два пања, жбуње...

Прва појава:

(Цветићи плешу уз лагану музику.)

ЦВЕТАН:

Баш је овај живот леп! Онде поток, овде цвет...

ЦВЕТАНА:

Тамо њива, овде сад, ено сунце, ево хлад...

ЦВЕТАН:

Драга Цветана, јесте ли за један плес?

ЦВЕТАНА:

О, јес!!!

(Плешу)

БУБАМАРА:

Опростите, драги моји цветићи, да ли вам могу прићи и заплесати са вама? Тако сам сама.

ЦВЕТАНА:

Изволи! Свако је добродошао ко плесање воли. *(Сви плешу на кратко)*

ЦВЕТКО:

Ви тако заносно плешете и тако вам је хаљина фина! Мора да сте балерина.

БУБАМАРА:

Хвала лепи цветићу! Ја сам Сара Бубамара. И свака моја шара од плеса још лепше боје ствара.

ЦВЕТАНА:

Благо вама, Саро Бубамаро! Ви можете да летите и сва лепа места на свету посетите, а ми смо везани само за једно место. Зато смо тужне често.

(Цветови је окружују)

БУБАМАРА:

Да, ја имам чаробна крила као вила и свуда сам на свету

била. Али, не тугујте цветићи што не можете летети или ићи. Ваша лепота је тако чаробна да вам може свако позавидети. Зато вас само на посебним местима има, јер умивате нам очи свима.

ЦВЕТАН:

Хвала Саро! Ти си тако добра и паметна! Ја сам Цветан и сада сам јако сретан.

ЦВЕТАНА:

А моје име је Цветана Цветић! Хајде, заплеши чаробним крилима и покажи нам чаробни светић!

(Плешу на кратко)

ВУК ВУКОЈЕ:

Тако ми лука, каква је ово бука!/? Ко се усудио да нервира вука?

Цео живот ми је од вас мука.

ЦВЕТАН:

Вук! Бежииии!

ЦВЕТАНА:

Како страшно режи! Бежимо цветићи! Не сме нам прићи!

ВУК ВУКАН:

Стој! Да се нико није померио, да га не бих зубима измерио!

Тако ми њушке и оштрих зуба, видим да овде има пуно дангуба!

У овој шуми неко мора завести ред. А мене без реда хвата јед. Бандо једна покварена! А, ко си ти шарена?

БУБАМАРА:

Ја? Ја сам....ја сам... овај.... Сара Бубамара.

ВУК ВУКОЈЕ:

Шара Баба Мара! Свашта!

БУБАМАРА:

Сара! Рекла сам Сара Бубамара, храбри вуче.

ВУК ВУКОЈЕ:

Храбри вуче! О, како ми срце туче! Слушај луче, ја сам Вук Вукоје, што све у шуми тук`о је. Свако у шуми због мене кук`о је. А све су прилике и неприлике да ћете и ви закукати или ми морате нешто дати.

ЦВЕТКО:

Немојте Вукоје! Ми смо цветићи!

ЦВЕТАНА:

Немојте Вукоје! Ми смо слабићи!

ВУК ВУКОЈЕ:

Пих! Види ти њих!!! Само кукате и све нас у шуми брукате. Зато ћу узети од ове Баба Маре крила. Јер, ја сам закон, ја сам сила!

БУБАМАРА:

Немојте господине Вуле! Без крила ја бих до краја живота патила.

ВУК ВУКОЈЕ:

Па шта!? И ја хоћу да летим. А сада, крила ми дај и сви кажите гууууд бааај! Или вас једем редом, к`о орасе са медом! Вауууууу!

(Вук јој скида и сви беже. Вук ставља крила и покушава да лети)

Шта је ово? Не раде! Нешто није у реду! Мора да постоји нека цака. Ја имам крила лака и полетећу пре мрака. Идем на неко брдо где није тврдо.

Друга појава:

БУБАМАРА:

(Ноћ. Бубамара седа на пањ и плаче)

Ех... Шта ћу сада без чаробних крила? Нећу никад више бити оно што сам била. Јао мени сиротици! Има ли ико ко ми може помоћи ове ноћи?

СВИТКО:

(Улазе свици са фењерима)

Не плачи Бубамарице! Имаш нас, пријатеље свице.

БУБАМАРА:

Благо вама, лепа моја свици! Мора да су вас привукли моји крици. Остала сам без крила и пуно сам пропатила.

СВИТКО:

Ми ћемо ти позајмити наша крила. Чуваћемо те и осветљавати пут где год будеш била. И ти ћеш поново да светлиш. Ево ти пола мог крила и пробај да полетиш.

БУБАМАРА:

Не вреди! Срце ми се од туге леди.

ЛЕПТИРКО:

Чуо сам и ја да неко у шуми пати. Дозволите ми да се представим! Ја сам Мирко Лептирко и своја ћу јој крила дати.

БУБАМАРА:

Хвала Лептирко! Ти си прави друг! Али, твоја крила су исувише лака да бих лететла бар један круг. *(Плаче)*

ПЧЕЛИЦА:

Ко то тако гласно плаче? Да није неко напуштено маче?

СВИТКО:

Није, Јелице Пчелице. То је Сара Бубамара. Отео јој је крила Вук Вукоје. И још нешто, Јелице - тук'о је!

ПЧЕЛИЦА:

Срам га било! Чим га сретнем пре него што одем, има да га жаоком у дупе убодем!

СОВА КОВА:

Тако ми мојих дуго ишчекиваних снова, може ли вам икако помоћи Сова Кова?

ЛЕПТИРКО:

Мудра наша Ково, у шуми ништа ново. Опет је Вуле био неваљао. И опет је крао! Отео је крила Бубамари и свима нам сада расположење квари.

СОВА:

Вуле! Јао, кад га зграбим! Јао, кад га кљуцнем! Јао ли му кад га провучем кроз шаке, има три месеца да носи штаци!

ЗЕКАН УШЕКАН:

Здраво друштво! Чуо је и Зекан Ушекан шта је урадио звекан. Ишчупаћу му уши, све да се пуши. Где је?

СОВА:

Промоли се вучино слепа!

ЛЕПТИРКО:

Врати крила или ћеш остати без репа!

ЗЕКАН УШЕКАН:

Нема од њега ни трага ни гласа. Ал' је утртио! К'о од чопора паса!

Хајде да га премлатимо и нашој Сари Бубамари крила да вратимо!

СВИТКО:

Покажимо му да га се не бојимо. Хајде да се у коло спојимо и развеселимо нашу тужну Сару Бубамару!

(Сви плешу око Саре)

ПЧЕЛИЦА:

А сада идемо по вука! Хахаха... Кад га боцнем биће му мука!

ЦВЕТАН:

Не вреди, нигде га нема... Сигурно негде дрема.

ЦВЕТАНА:

Дрема и нове подвале спрема.

БУБАМАРА:

Ето, никад више нећу полетити! Идем у шуму да ме поједе мрак. Хвала вам што сте ми желели помоћи. Сада морам поћи. Збогом пријатељи моји! Живот није лак. Чувајте се слогом! Збогом!

ВУК ВУКОЈЕ:

Ко је рекао да се Вуле плаши? Бухахаааааа! Готови су животи ваши!

СВИ:

Вууууук!

ВУК ВУКОЈЕ:

Ни макац! Стооој! Сада ја водим бој! Време је да се на ову причу стави тачка. Горе руке! Ово је пљачка!

(Сви дижу руке)

Шта је кукавице? Побелело вам је лице! Е, па треба да се зна ко је у шуми газда.!

(Иза леђа му се појављује Медо Чедо)

МЕДО ЧЕДО:

Ја!

ВУК:

Ко је рекао ја? Тја! Избубетаћу га ја!

МЕДО ЧЕДО:

Ја сам рекао, репоњо репати!

ВУК ВУКОЈЕ:

Медо Чедо! Лелелееее! Настрадаћу као теле! Бежиим!

ЦВЕТКО:

Шта је Вуле, сада журиш, је ли!?

Е, па браћо, јуриииииш!
(*Сви га јуре уз веселу музику*)

Трећа појава:

ВУК ВУКОЈЕ:

(*уморан и задихан седа на пањ. Сви га опкољавају*)

ВУК ВУКОЈЕ:

Јао! Једва спасих реп и дупе. Ужас! Сви желе да ме лупе. А ја сам по природи добар к`о душа. Само нико Вулета не слуша. Питајте Црвенкапу, она ће потврдити да имам нежну шапу.

ЗЕКАН УШЕКАН:

Долијао си лукава лијо! Говори где си био ако ти је живот мио!?

ВУК ВУКОЈЕ:

Немојте браћо, ја нисам лија! Мени грубост не прија.

Предајем се, пријатељи моји. Вуле не може више због страха да се зноји.

МЕДО ЧЕДО:

А, не! Тек ћеш се сада презнојити, јер ћу те од репа одвојити!

ЗЕКАН УШЕКАН:

Бићеш к`о кученце!

ПЧЕЛИЦА:

Да! Да! Настрадаће ти дупенце!

МЕДО ЧЕДО:

Саро Бубамаро, приђи! Шта ти је урадио овај риђи?

БУБАМАРА:

Ја сам, Медо, добра била, а Вуле ми је отео крила.

ВУК ВУКОЈЕ:

Позајмио на кратко, створење слатко!

СВИТКО:

Уа! Мутиии!

ЧЕДО:

Ти, Вуле, ћути! Хајде, господине дрпићу, сада лепо врати крила и извини се овом слатком бићу!

ВУК:

Ево! Извињавам се, нисам хтео! Ја сам желео да летим, да будем као и ви срећан... Да видим свет цео... Читав живот живим сам и слеп. Дође ми да поједем од муке реп. Извињавам се свима, нарочито Сари Бубамари и Меди Чеди! Мој живот без крила ништа не вреди.

БУБАМАРА:

Немој да плачеш Вуче! Свако мора да нађе своја крила ако хоће да лети, а не друге да туче, да им краде крила и да им штети. Тако паметни раде. И увек се мудре изреке сети ...

СВИ:

Са туђим крилима се не лети!

ЦВЕТАНА:

А сада сви у коло, па оплети! А ти нам, драга наша Саро Бубамаро, срећно полети!

(Сви играју у колу, а Сара лети око њих)

ПРИНЦЕЗА ФИНА ИЗ ПЕТРОВАРАДИНА

ИГРАЈУ:
ВИТЕЗ АЦА
КРАЉ
КРАЉИЦА
ПРИНЦЕЗА
ЗМАЈ
ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ
ВИТЕЗ ЋИРА
ПЕКАР
ГЛАСНИК
ДВОРЈАНИ

Сцена:

Контура Петроварадинске тврђаве. На две куле стоје стражари. Уместо копља у рукама, наоружани су са две велике оловке. Испред тврђаве народ шета, продаје поврће, разне мирођије... Чује се ренесансна музика

ПЕКАР:

Навали народе на вруће кифле! Фришке, слане и румене!
Јуче печене. Навали народе!

БАБА:

Ево јаја из мог завичаја! Са љуском и без љуске. Од кокошке,
ћурке, патке и гуске! Навалите на јаја моја! Имамо и јаја од
ноја!

ДЕДА:

Медаааааа! Ево меда! Продаје стари деда и то све од реда.
Од пчеле, од бумбара, од осе! Купите меда! Слађи је од росе!

(Утрчава гласник)

ГЛАСНИК:

Људиииии! Људиии! Бежите! Бежите, долази Змај!

СВИ:

Змај! Бежииии! Купи прње! Кидааај! Хватај маглу!!!

КРАЉ:

Ни макац, бедне кукавице! Овде је ваш Краљ што има маљ!

Где ми је маљ? Донесите ми маљ!

КРАЉИЦА:

Без маља не ваља.

КРАЉ:

Ваљда без Краља!

КРАЉИЦА:

Да и Краља.

КРАЉ:

Цвикације! Уплашили се тамо неког змајца. Има да га
згазим к`о птичија јајца!

ПРИНЦЕЗА:

То је мој таја! Не боји се Змаја! *(грли га)*

КРАЉ:

Дођи да те цоким ћеро! Твој таја је и јаче отер`о!

Тако ми мача и нарави рђаве, има све да отерам из Петроварадинске тврђаве!

Где су моји храбри витезови? Позови ми ћеро витезове!

ПРИНЦЕЗА:

Ооооо, витезовиииии! О, витезовиииии! Краљ вас зове!!!

ВИТЕЗ ЋИРА:

Колико видим, ваше принцезасто величанство, ви се дерете, а не Краљ.

ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ:

Која то некултурна стока дречи? Проби ми уши! Све ће да се сруши!

ПРИНЦЕЗА:

Тага, витез Цвеле ми је рекао да сам стока! Да га звизнем посред ока? Могу ли татице? Или једну шљагу?

КРАЉ:

После, ћеро. Треба штедети снагу! Прво да средимо Змаја, а онда ову рагу!

ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ:

Извињавам се ваше височанство, имам утисак да сте ме увредили. Са рагом сте ме упоредили.

ВИТЕЗ ЋИРА:

Ја сам сведок.

КРАЉ:

Тишина! Мирно војско! Куш!

ПРИНЦЕЗА:

Стоко!

КРАЉ:

Слушај стоко! Ускоро ће нас напасти змај и биће га кукулеле и гудбај. Наоштрите мачеве, подигните морал!

Станите на браник отаџбине и покажите нам како се гине. Је л` тако сине, мислим ћеро?

ПРИНЦЕЗА:

Тајо, ти си рођени владар. Свака реч ти је чиста филозофија. Какав Хомер и Цицеро!

КРАЉ:

Хвала душо! Дакле, војско моја, треба средити змаја.

ВИТЕЗ ЋИРА: *(маше мачем)*

Змај је свиња!

ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ:

Змај се лиња!

КРАЉИЦА:

То храбри моји витезови! Имате по орден ако укукате змаја!

ПРИНЦЕЗА.

Живео Краљ!

СВИ:

Живео Краљ!

КРАЉ:

Живео ја!!! А сада песму хоћу.

(сви певају песму)

ПЕКАР:

Људи долазииии! Иде Змај, кидаааај!

(Сви беже, па и краљ. Принцеза остаје и змај је оти-ма, а затим уводи у тврђаву. Након тога појављује се изнад једне куле.)

ПРИНЦЕЗА:

Чекајте! А ја? А ја?

ЗМАЈ:

Ти ћеш сада принцезо код чика Змаја! Хајде крени, благош мени!

ПРИНЦЕЗА:

Марш рептилу! Кокошко! Корњачо!

ЗМАЈ:

Вређаш луче!

ПРИНЦЕЗА:

Одби` сподобо! Гнусобо! Уштво репата! Татаааааа!

Тааатааа!

ЗМАЈ:

Не скичи луче! Нема тате. Идемо у тврђаву на ручак. Их, како ми срце туче!

ПРИНЦЕЗА:

Јао, ручак! А шта је на јеловнику?

ЗМАЈ:

Ти!

ПРИНЦЕЗА:

Куку мени, леле мени! Нећу да будем јеловник, а ни мени!

КРАЉИЦА:

Ослободи моју ћеру, саботеру, или ће ти моји храбри витезови узети меру!

ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ:

Нисам понео метар.

ВИТЕЗ ЋИРА:

Ја сам добио грип! *(кашље)*

ЗМАЈ:

Шта је, утртили сте!? Ха!? Сада ћу појести принцезу ја!

КРАЉ:

(кликне) Немојте страшни Змају! Узмите неку другу девојчицу. Принцезу сви знају. Поједите краљицу!

КРАЉИЦА:

Мене!? Драги!

КРАЉ:

То је кобајаги!

ЗМАЈ:

Не долази у обзир ниједна друга персона. Појешћу принцезу јер је некултурна попут слона. Осим тога, увек ми се руга. А коса јој је неуредна и дуга. Нокти као у мачке. Нема у десет краљевстава овакве плачке.

КРАЉ:

Цвеле! Ћиро! Витезови моји, навалите на Змаја!

КРАЉИЦА:

Средите га од почетка до краја!

ЦВЕЛЕ:

Одох ја у Дероње! Тамо имају најбоље ћевапе и коње.

ВИТЕЗ ЋИРА:

А ја одох у Плавно. Прошло је време славно!

КРАЉ:

Кууукууу! Ко ће ми смањити муку!

КРАЉИЦА.

Ја!

КРАЉ:

Кукуууу!

Говори шта тражиш Змаје! Краљ све даје!

ЗМАЈ:

Мени не треба ништа. Ја имам све. Нисам дошао у пљачку, већ по ову малу плачку. Неко је мора преваспитати.

ПРИНЦЕЗА:

Ја сам васпитана. Знам како се чачка нос, како се срче супа.

Знам како се добош лупа. И како се мачку брк чупа.

ЗМАЈ:

Ви сте госпођице веома некултурни. Рекао бих простом речју, веома размажени. А то иде на живце мени!

ПРИНЦЕЗА:

А ти си коњ!

ЗМАЈ:

Ово је страшно! Ето зашто ме нервира! Она не зна шта је култура, а не уме ни да персира.

КРАЉ:

Пусти моју ћеру, ти гилиптеру!

КРАЉИЦА:

Остави моју ћеру, гуштеру!

ПРИНЦЕЗА:

Упомоћ тајоооо! Хоће да ме преваспита!

КРАЉ:

Дајем пола краљевства витезу који ослободи моју ћеру. И пола ко офикари главу овом саботеру!

(тајати)

КРАЉИЦА:

Краљу, мужу мој, да није мало много дати две половине краљевства? Све ми се чини да ћемо ми у старачки дом.

КРАЉ:

За овако културно дете нек све паре лете!

ЗМАЈ:

Ова културна? Ха! Она још сиса палац!

ПРИНЦЕЗА:

Ко ми каже! Погледај се глисто! Изгледаш к`о неандерталац! Никакав си начисто! Карикатуро!!!

ЗМАЈ:

Госпођице, псовање је к`о тровање. Полази са мном на преваспитање! Прво идемо на читање!

ПЕКАР:

Читање? О, јадна она, од читања ће оћоравити.

ГЛАСНИК:

Од читања ће остарити.

КРАЉИЦА:

Преваспитаће је?! Ох, пашћу у несвест! Држите ме, доле је тврдо!

(нада)

КУВАР:

Пардон краљице! Закаснио сам. Краљу, а зашто не позовемо витеза Ацу? Он је многим змјевима изменио фацу.

КРАЉ:

Витез Аца! Позовите ми сместра тог витеза Ацу!

ВИТЕЗ АЦА:

Ево ме ваше величанство! Ја сам витез Аца. Где је тај змај да му сломим ребарца!?

КРАЉИЦА:

Ал` је згооодан!

КРАЉ:

Одби` краљице, не спашава тебе, већ нашу ћеру!

Види, Ацо, сине, у овом Петроварадинском замку је заточена моја ћера.

Ако је ослободиш - алал ти вера!

АЦА:

Сад ћу ја! Гледајте како то ради витез са два срца!

СВИ:

Са два срца!

КРАЉИЦА:

Просто му снага из ока врца! Ох!

АЦА:

О, Змаје! О, страшни змаје!

СВИ:

(дошантавају се) Ал` је храбар!

АЦА:

Уплашио се! Цвика! Оооо, Змају!

ЗМАЈ:

(рикне, сви беже осим Аце)

Ко то тако храбро виче „Ооооо...“? Ко?

АЦА:

Ослободи принцезу или ћеш носити протезу!

ЗМАЈ:

Претиш, жгољавко.

АЦА:

Ослободи принцезу ил` ти оде глава!

ЗМАЈ:

Ево још једног хвалисавог и некултурног болеслава.

АЦА:

Ја сам најкултурнији витез у краљивини од Петро-варадина па до Бача. Вади сабљу, тако ми мача!

ЗМАЈ:

А, не! Прихватам двобој, али само у лепом опхођењу.

АЦА:

Прихватам! А сад је ослободи!

ЗМАЈ:

Ослободићу је под једним условом - ако одговориш тачно на три питања и биће твоја.

АЦА:

Постави питања! Доста је скитања.

ЗМАЈ.

Слушај овако! Са којом руком се брише нос?

КРАЉ:

Глупо питање, то зна свако. Са левом!

КРАЉИЦА.

Ја бришем са десном.

ПЕКАР:

Ја не бришем нос.

ВИТЕЗ ЦВЕЛЕ:

Мени мама брише нос.

ВИТЕЗ ЋИРА:

Ја бришем рукавом.

АЦА:

Нос се брише марамицом, а не руком!

ЗМАЈ:

Мудро! Паметан си! Погодио си прво питање.

СВИ:

Ураааа! Бравооо!

ЗМАЈ:

Слушај друго питање: На шта човек мирише кад изађе из апотеке?

ВИТЕЗ МИЛЕ:

То зна и моја баба! На лекове!

КРАЉ:

На апотеку!

ПЕКАР:

На апотекарку!

ЗМАЈ:

Не знаш?! А!?

АЦА:

Знам! Човек кад изађе из апотеке мирише на нос.

КРАЉИЦА:

Ју! Што је паметан! Свиђа ми се.

КРАЉ:

Одби`!

ЗМАЈ:

Ух, паметнији си него што сам мислио! Одговор је тачан!

СВИ:

Ура! Живео Аца!!! Ацу за краља!

КРАЉ:

Тишина!!!

ЗМАЈ:

Остаје још треће, најтеже питање.

ПРИНЦЕЗА:

Ацо! Ацо! Ацо!

ЗМАЈ:

Тишина! Дакле, питање гласи: Шта је најлепше на свету, а човек јесте, а човек није.

КРАЉ:

Ја!

КРАЉИЦА.

Ни ја нисам лоша. Мало сам се угојила к`о соса из Баната, ал` добростојећа сам.

ПРИНЦЕЗА:

Па зна се ко је - ја!

ПЕКАР:

И ја сам некад био леп.

ЗМАЈ.

Шта је голубе? Појела маца језик!

АЦА:

Знам! Најлепше на свету је дете!

ЗМАЈ:

Признајем да нисам видео културнијег ни паметнијег витеза. Победио си, витеже Ацо! Принцеза је твоја!

СВИ:

Ура!!!

(принцеза истрчава из тврђаве)

КРАЉ:

Браво Ацо!

КРАЉИЦА.

Честитам зете! Дођи да те цукиим!

КРАЉ:

Одби`!

ПРИНЦЕЗА :

Онда ћу ја да га пољубим!

КРАЉ:

Е, па, Ацо, дозволи да ти предам руку моје кћери! Желим вам леп и миран живот!

АЦА:

Али, краљу, ја нисам мислио да се женим!

ПРИНЦЕЗА:

Ћути! И вуци се у замак. Даћу ја теби! Неко треба да ми спреми качамак са киселим млеком! Неко мора да пере посуђе, да чисти... Е, сви сте ви мушкарци исти!

АЦА:

Јадан ја!

ЗМАЈ:

Честитам, Ацо! Припала ти је принцеза фина из Петроварадина.

КРАЉ:

Нека почне бал! Даме бирају!

(сви играју уз лепу музику)

ЈЕСЕЊА СОНАТА

ИГРАЈУ:
ЗЕКА ПЕКА
МЕДО ЧЕДО
ВЕВЕРИЦА ГРИЦА
ЛАСТА ПЛАВИЧАСТА
ЈЕЖИЋ БЕЖИЋ
ЛИЈА ПРИЈА

Радња се догађа у шуми.

Сцена: Разноврсно дрвеће у јесењим бојама. Дрвена клупа са стране. Два пања обрасла маховином. Чује се киша. Зека излази са кишобраном. Плаче.

ЗЕКА:

(плаче и све време кроз плач мрмља неразумљиво.)

ВЕВЕРИЦА:

(носи кишобран)

Јао Зеко Пеко, што си се ти распекмезио и искезио!? Зашто плачеш? Кажу, можда ти могу помоћи!

ЗЕКА:

Јаубраугњау... *(још јаче)* ауууууу!

ВЕВЕРИЦА:

Јао! Па ти ни сам не знаш шта си отплакао! Јау Брау Гњау! Је л` то јапански језик?

ЗЕКА:

(плаче и даље)

Абу дабу ... дау, жау, блау!

ВЕВЕРИЦА:

Абу дабу! Хоћеш жабу!?

ЗЕКО:

Ааааа...

ВЕВЕРИЦА:

Ево Меде Чедо. Он је интеллигентан. Можда може помоћи да будеш сретан.

МЕДО: (Носи кишобран)

Ко се то тако дериња? Да није дивља свиња?

ВЕВЕРИЦА:

Није Чедо. Зеко се распекмезио и зубиће искезио!

МЕДО:

Шта је зекане? Остао си без шаргарепе мекане?

ЗЕКО:

Ајау, глау, бау дау!

МЕДО:

Шта овај трабуња!? Глау бау! Да га нешто није звизнуло у

главу?

ВЕВЕРИЦА:

Плаче к`о да ће дрвеће да сруши. Гледај Чедо како су му се оклембесиле уши!

ЛАСТА: *(носи кишобран)*

Па добро, шта је ово? Зашто је Зека тако љут? Не могу кофере да спремам за пут.

МЕДО:

И ми се питамо. Из њега река суза пада као са водопада. Мора да је сео на Јежа и добио боцу.

ЛЕЖ: *(носи кишобран)*

Ма каква боца! Он само по шуми ленчари и звоца!

ЛИЈА: *(носи кишобран)*

Знам ја зашто тако кмези и гракће.

СВИ:

Зашто?

ЛИЈА:

Упишкио се у гаће!

МЕДО:

Ти си лијо памети још краће. Видиш да Зеко Пеко нема гаће!

ЛАСТА:

Хајде да нешто отплешемо, па да га насмејемо!

ВЕВЕРИЦЕ:

Хајде!

(сви отварају кишобране и играју на неку веселу музичку игру око Зеке. Зеко је и даље тужан.)

ЛЕЖУРКО:

Не вреди! Зеко само седи.

ВЕВЕРИЦА:

Хајде сви да плачемо и да поделимо са њим тугу.

МЕДО:

Паметна идеја. Помозимо нашем другу!

(сви гласно плачу)

ЗЕКО:

Ама, престаните да кмезите и да ми се кезите!

ЈЕЖ:

Само смо ти хтели помоћи да више не слиниш.

ЛИЈА:

Зашто то чиниш?

ЗЕКА:

Зашто? Као што видите, пролази јесен и доноси хладну климу, а ја се нисам спремио за зиму.

ВЕВЕРИЦА:

А, зато си плак`о! То ћемо средити лако. *(веверица их све позива у круг и нешто се дошаптавају, а затим одлазе свако на своју страну)*

ЗЕКА:

Ето, сви су ме напустили! Баш сам јадан! Остаћу сам и гладан. Преостаје ми само да се седим и чекам да се следим. Сви су изгледи да ћу црћи од самоће и гладноће.

ВЕВЕРИЦА:

А не, Зеко Пеко, ево ти мало лешника и ораха и нема страха.

ЈЕЖ:

Ево и ја ти доносим корпу жира, да нађеш у зими мира.

ЛАСТА:

Од мене Зеко за те, ево мало зелене салате да излечиш тугу.

А ја одох ка југу.

МЕДО:

Ту сам и ја, Меда Чеда, са кошницом меда и са крушкама зрелим, које ћу са тобом да поделим.

ЛИЈА:

Јао Зекане, ја немам хране. Али, тако ми репа, чим почне ветар дувати, дајем ти часну реч да ћу ти храну сачувати.

МЕДО:

Одби` лијо слепа, јер ћеш остати без репа!

ВЕВЕРИЦА:

Губи се готовану у сам тражи хану!

ЈЕЖ:

Ако не желиш боцу тета лијо, кажи свима адио!

Лија:

Ово друштво ми уопште не прија. Одох у кокошињац у село доле.. Тамо ме сви поштују и воле.

ЗЕКО:

Хвала вам драги моји пријатељи на доброј вољи! Помогли сте ми у невољи, али и показали да се на време спремим за зиму.

ВЕВЕРИЦА:

Захвали се јесени јер је била родна. Она свима даје своја блага плодна.

(завршни сонг „Јесења соната“)

КОКТЕЛ БАЈКА

ИГРАЈУ:
СОФРОНИЈЕ
СЕРАФИНА
ПЕПЉУГА
ЦРВЕНКАПА
ИВИЦА
МАРИЦА
СНЕЖАНА
СЕДАМ ПАТУЉАКА
АЛИСА
ТРИ ПРАСЕТА
ВУК
ЛОВАЦ
БАКА
ПРИНЦЕЗА НА ЗРНУ ГРАШКА
ПИНОКИО
ПИПИ ДУГА ЧАРАПА

Сцена: Направити шуму од најлона. У свако стабло убацити батерију у различитој боји. Испред шуме поставити неколико печурака величине стоних лампи. На леву страну просценијума поставити крветац за Серафину, а са десне за Софронија. Костими адекватни карактеру улоге за сваки лик.

Сцена: полузамрачена. Из шуме се појављује Серафина у пиџами. Неколико пута зева, долази до кревета и леже. Затим се врти, мења позе, покрива се јастуком, покушава да заспи. Али, не успева. Позива Софронија.

СЕРАФИНА:

Софроније! Софроније! Со! Фро! Није!

СОФРОНИЈЕ:

Ко је?

СЕРАФИНА:

Серафина!

СОФРОНИЈЕ:

Која Серафина?

СЕРАФИНА:

Како која Серафина? Серафина твоја сестра!

СОФРОНИЈЕ:

Ти си! Аууу, зар је већ време за школу? Колико је сати?

СЕРАФИНА:

Пола десет.

СОФРОНИЈЕ:

Пола десет!? Аууу, касним у школу! Брзо! Где ми је чарапа?

Ево чарапе! Дај торбу! Где ми је глава? А, ту ми је глава!

СЕРАФИНА:

Ама, сабери се, лудице. Пола десет је, али увече.

СОФРОНИЈЕ:

(Гледа на сат)

Пази стварно! Не могу да верујем! Пробудила си ме и прекинула ми најлепши сан.

СЕРАФИНА:

Извини, Софроније, али не могу да заспим, па сам мислила да је најпааметније...

СОФРОНИЈЕ:

Да и мене пробудиш. Не могу да верујем! *(Поново леже и покрива се)*

СЕРАФИНА:

Софроније!

СОФРОНИЈЕ:

Мо-лиим!

СЕРАФИНА:

Не могу да спавам!

СОФРОНИЈЕ:

Ама, пусти ме досадо!

СЕРАФИНА:

Е, баш нећу!

СОФРОНИЈЕ:

А, знаш ли шта хоћеш?

СЕРАФИНА:

Хоћу да ми испричаш бајку.

СОФРОНИЈЕ:

Не пада ми напамет. Остави ме на миру!

СЕРАФИНА:

Ама не могу да спавам!

СОФРОНИЈЕ:

Зашто не бројиш овце? Тако ћеш најлакше заспати.

СЕРАФИНА:

Одакле ми овце?

СОФРОНИЈЕ:

Замисли стадо оваца и број их до миле воље.

СЕРАФИНА:

Нећу! Хоћу бајку!

СОФРОНИЈЕ:

Лако ноћ! Спавам!

СЕРАФИНА:

Тако значи! Е, па не може бити ни по твоме. *Пева*)

Таши таши танана пала баба с тавана. Љуљу љуљу љушке
пао деда с крушке...

СОФРОНИЈЕ:

(Трна папир у уши и показује јој шипак.) Не вреди ти. Не чујем те. Глуп сам. *(Окреће јој леђа)*

СЕРАФИНА:

То ћемо тек да видимо! *(Узима металну тацну и палицу, прилази до кревета и лупа му на уши. Софроније скаче)*

СОФРОНИЈЕ:

Аааааа. Земљотрееееес! Бееежиииии!!!

СЕРАФИНА:

Добио си што си тражио!

СОФРОНИЈЕ:

Људи, ја сам глуп! Не чујем. Људи ја сам глуп!

СЕРАФИНА:

И, Софроније? Хоћеш ли причати бајку или лушам?

СОФРОНИЈЕ:

У реду. Али, обећај да ћеш после тога заспати.

СЕРАФИНА:

Обећавам.

СОФРОНИЈЕ:

У реду. Слушај овако. Одакле да почнем.

СЕРАФИНА:

Почни од почетка.

СОФРОНИЈЕ:

Па нормално да ћу отпочетка. Нећу ваљда почети од краја. Слушај овако... Била једном једна Пепељуга коју је пратила туга, јер је тата отерао у шуму због маћехе, која је имала зле мисли на уму...

СЕРАФИНА:

Ти си, Софроније, побркао лончиће! Није тата одвео Пепељугу у шуму, већ Снежану. И та бајка почиње са : „Огледалце, огледалце моје, кажи ми на свету најлепши ко је!“

СОФРОНИЈЕ:

Баш ме брига како почиње твоја бајка! Моја почиње овако.

СЕРАФИНА:

Е, не може тако!

СОФРОНИЈЕ:

Онда, лаку ноћ!

СЕРАФИНА:

У реду. Нека ти буде! И шта је онда било?

СОФРОНИЈЕ:

И тако, тражећи пут, Пепељуга је срела вука, због кога је одмах почела да кука. *(Пепељуга се појављује и гледа у дрвеће.)*

(Музика)

ВУК:

Буахахаха!!! Ко си ти, љупко моје луче?

ПЕПЕЉУ:

Ја сам сирота Пепељуга, добри стари вуче.

ВУК:

Пепељуга! Фино. Сад ћу да те поједем на екс, док кажеш кекс и капућино!

ПЕПЕЉУГА:

Немојте, Вучко! Ја сам жилава. Ви треба да поједете Црвенкапу јер је дебела и килава.

ВУК:

Црвенкапу! Нећу да једем црвену капу! Хоћу твоју дебелу и укусну шапу!

ПЕПЕЉУГА:

Немојте Вуле, моја шапа је црна к`о гар. Поједите Црвенкапу, она је сочна к`о зрели нар!

ВУК:

Аааа... Црвенкапу! То је права ствар? Извињавам се, а где је Црвенкапа, да направим од ње дар-мар!?

ПЕПЕЉУ:

Ево је иде, Вуле! А ја бежим из ове бајке чак до Палилуле!

ВУК:

Одлази Пепељуго, црвена капа неће још дуго!

АЛИСА:

(бере цвеће)

ВУК:

Буаха хаха ха! Појешћу те Црвенкапо ја!

АЛИСА:

Ма немој! А, да се ти Вуче ниси звизнуо у главу, кад не разликујеш црвену и боју плаву? *(удара вука штапом)*

ВУК: Чекај црвенкапуљачо! Чекај, шалио сам се! Шалио!

Мора да сам нешто глупаво извалио.

АЛИСА:

Море, каква црвенкапуљача, длакава главо луда!? Ја сам Алиса! Алиса из земље чуда!

ВУК:

Али..Алиска?

АЛИСА:

Изгледа да теби Вуче фали у глави даска! Алиса, Алиса, а - као ав! ! Јеси ли ти глув или си блесав!?

ВУК:

Па што одмах не кажеш Алице?! Него ломиш ребарца овог гладног старца, само због мале шалице.

АЛИСА:

Имаш среће. Ево је Црвенкапа! Управо из оне кривине скреће. Погледај, стиже! Види како је дебела јер сладолед лиже!

ВУК:

Хвала, Алиса. Има да је Вуле к`о бомбончић сиса.

СНЕЖАНА:

(баца каменчиће)

ВУК:

Ухуууу! Ко то мени иде? Ко то мени иде? Срећне очи које те виде.

СНЕЖАНА:

Извињавам се, да ли се ми однекуд знамо?

ВУК:

Знамо, знамо... Ја сам Вук. Хајде да клопамо!

СНЕЖАНА:

Мааааршшш! Шибееее шоњо! Ти си блесав ушоњо!

ВУК: Дођи Црвенкапичеее! Дођи у моје нежне шапице!

СНЕЖАНА:

Вук! Упомоооооћ вуууук!

ВУК:

Не вреди да се дереш. Смазаћу те док кажеш лук!

СНЕЖАНА:

Али ја сам Снежана! Снежа!

ВУК:

Снежана или Снежа? Мени изгледаш укусна и свежа!

СЕДАМ ПАТУЉАКА:

ПРВИ ПАТУЉАК:

Не дирај Снежу, ошишани језу!

ДРУГИ ПАТУЉАК:

Ил` ћемо те уцмекати, ти вучино репати!

ТРЕЋИ ПАТУЉАК:

Ил` ћемо те уокати, ти гадове окати!

ЧЕТВРТИ ПАТУЉАК:

Ил` ћемо те згњечити, ти пљачкашу вечити!

ПЕТИ ПАТУЉАК:

Па ћемо те опељушати, ти пацове ушати!

ШЕСТИ ПАТУЉАК:

Па ћемо те грдити, ти злотворе срдити!

СЕДМИ ПАТУЉАК:

И на крају везати, ти кресоњо крезати!!!

ВУК:

Шта је ово? Кидај вуче, док ти срце још туче!

ПАТУЉЦИ:

Јуууурииииишшшшш!

ВУК:

(бежи) Немојте, људи!!! Немојте, људи!!!

ПАТУЉЦИ:

Какви људи!? Ми смо патуљци, нисмо ми луди!

ВУК:

Предајем се патуљци! Јача сте клапа. Извињавам се Снежана! Мислио сам да сте Црвенкапа.

СНЕЖАНА:

Црвенкапа? Имаш среће Вујо. Ево Црвенкапе, спреми своје шапе. Хајдемо патуљци, чека нас одмор у бањи Врујци!

ИВИЦА И МАРИЦА:

Извините, куцо, да не знате где је пут за Каравуково?

ВУК:

Не знам за Каравуково, али знам где је пут за мој стомак.

МАРИЦА:

Ивице, ко је овај репоња?

ИВИЦА:

Не знам, Марице. Изгледа да је дедарогоња!!!

МАРИЦА:

Пре ће бити да је носоња! Погледај какву има њушку!
Звизни му Ивице једну ђушку!

ИВИЦА:

Разбиј му Марице крушку!

МАРИЦА:

Тресни му мај гери!

ИВИЦА:

К`о мачку га одери!

ВУК:

Станиии! Ако нисте Црвенкапе...даље од мене шапе!

МАРИЦА:

Па зашто не кажеш Вукашине, добри наш куме!? Ено Црвенкапе иза оне шуме...

ВУК:

Где је? Где је? Стомак ми се смеје.

МАРИЦА:

Ено је! Вири јој црвена марама и долази сама.

ВУК:

Сама! Самцијата. Ох, како ми стомак пева! Ох, како ми крче црева!

(долази принцеза на зрну грашка)

ВУК:

Ко си ти слаткице паткице?

ПРИНЦЕЗА;

Принцеза на зрну грашка!

ВУК:

Принцеза на зрну грашка? Их! Па од тебе је већа и вашка!

ПРИНЦЕЗА: Није важно ко је крупан и ситан, важно је вуче да си ти клипан!

ВУК:

Клипан?! Пардон! Немој да те згњечим к`о муву, види колика си, личиш ми на буву!

ПРИНЦЕЗА:

Татааааааа! Татааааааа! Мамаааааа!

(улази Пипи Дуга Чарапа)

ВУК:

Добро, не вичи, бежи ми са врата!

ПИПИ ДУГА ЧАРАПА:

Шта је било, пиле моје мило?

ПРИНЦЕЗА НА ЗРНУ ГРАШКА: Рекао ми је овај протува да сам бува.

ПИПИ ДУГА ЧАРАПА:

Шта је? Шта си се избечио? Умало ми ниси ногу пригњечио!

ВУК:

Ко је сад па ова, што с ногама шкрипи?

ПИПИ ДУГА ЧАРАПА:

Пипи! Ја сам Пипи Дуга Чарапа!

ПРИНЦЕЗА:

Пипи, овај овде хоће да ме здипи!

ПИПИ ДУГА ЧАРАПА:

Е, па... Показаћу ја овој шуши како се извлаче уши!

ВУК:

Немојте слатка секо! Немојте уши, нисам ја зеко!

ПИПИ ДУГА ЧАРАПА:

Ниси зеко, ал' к`о зеко скачеш, а по гласу бих рекла да си магарац, јер к`о магарац њачеш! А Пипи Дуга Чарапа је увек у праву. Зато ћу те чарапом звизнути у главу.

ВУК:

Склањај те шарене чарапетине! Брзо! Ево управо на видику Црвенкапине бабетине!

(улази бака)

БАКА:

Здраво Вуче!

ВУК:

Ох, како ми срце туче!

БАКА:

Ја сам сирота и изнемогла бака, хоћеш ли ми помоћи да
изађем из мрака?

ВУК:

Хоћу добра и укусна бако, хајдемо до мене , јешћу те
натенане и полако!

БАКА:

Приђи баки мрцино килава, да видиш како је бака јака и
жилава! (туче га штапом) Бака је тренирала теквондо!

ВУК:

Тиквандо! Ова баба није чиста! Уме да таба као каратиста!

ПИНОКИО:

Извините! Извините, да не знате где је пут за Токио?

ВУК:

Ко је овај носати?

БАКА:

Незналицо! То је онај Ђепетов Пинокио!

ВУК:

Не познајем ја Пинокија, нити Ђепета. Мене занима
Црвенкапа што се у шуми шета. А ово Колодијево носато
дело може ми послужити као...као... рецимо предјело!

БАКА:

Остави дете док ти нисам испрашила пете!

ВУК:

Одби` бабо, јер удараш слабо!!!

ЦРВЕНКАПА:

Не дирај ми баку, ти невоспитани простаку!

ВУК:

Црвенкапа! Ооооо, ко је то мени стигао? Биће сада апа - драпа! Биће да се добро њапа!

ЦРВЕНКАПА:

Не дирај моју сироту баку, док те нисам згњечила к`о жваку!!!

ВУК:

Приђи дебелушкице до моје њушкице. Види, види... Како си ми се угојила! Мора да те мама добро дојила.

ЛОВАЦ:

(уперио је пушку у Вука) Горе руке! Мислим шапе, цукело! Ха! Конац краси дело! Чини ми се да ће неко остати без њушке! Горе руке! Ил` пуцам из пушке!

ВУК:

(диже руке) Е, баш сам у овој бајци понижен и јадан! Остадох пребијен, поражен и гладан!

(улазе три прасета)

ПРВО ПРАСЕ:

И ми смо Вуче гладни!

ТРЕЋЕ ПРАСЕ:

Мршави смо и јадни!

ДРУГО ПРАСЕ:

Можемо ли прићи?

ВУК:

Јао! Људи! Стигли су прасићи! Јуриииииишшшш!

(јури их, уз динамичну музику.)

СОФРОНИЈЕ:

Ето и тако је за прасићима кренула хајка. Тако се завршила ова коктел - бајка! Серафина! Серафина... Хеј, Серафина! Па она је већ заспала! Псссттт... Лаку ноћ!

ЛИЛИПУТАНСКА СВАДБА

ИГРАЈУ:
АМОР
МЛАДОЖЕЊА
МЛАДА
МЛАДОЖЕЊИН ОТАЦ
МЛАДОЖЕЊИНА МАМА
МЛАДИН ОТАЦ
МЛАДИНА МАМА
СТАРИ СВАТ
КУМ
КУМА
БАРЈАКТАР
СВЕШТЕНИК
ОРКЕСТАР
СВАТОВИ

Радња се догађа у вртићу.

Реквизити: Аморова стрела, застава, сито са житом, неколико флаша од сока, две круне, бели пешикир, две бурме, јабука, чутурица, гитаре, хармоника.

Костими: одело за младожењу, венчаница за младу, мантија за свештеника, пешикири и кошуље за сватове.

Сцена: Сцену поставити тако да дочарава свадбену салу. Неколико столова поређати са леве и десне стране, у позадини направити срце од белих и црвених орхидеја, у предњем делу поставити славолук од цвећа и држач за заставу.

Прва појава

(Догађа се на просценијуму. Након уводне музичке секвенце појављује се Амору белом костиму)

АМОР:

У почетку почетка беше тама. „Нека буде светлост!“, рече Господ. И би светлост! У почетку почетка беху Адам и Ева! „Нека буде“, тата рече, „ Адам“ и би тата! „Нека буде мама“, рече Ева. И би мама! А онда се једног дана испод небног сунцобрана, из љубави која цвета, појавише два детета.

Дан први:

ДЕЧАК:

(Јури преко позорнице девојчицу)

Врати ми моју лопту!!! Врати ми моју лопту, моју гумену, моју омиљену...

ДЕВОЈЧИЦА:

(Сада девојчица јури дечака)

Врати ми моју лутку! Врати ми играчке! Врати ми моје крпице!!!

ДЕЧАК:

Врати лопту!

ДЕВОЈЧИЦА:

Врати ти моју лутку!

ДЕЧАК:

Прво лопту!

ДЕВОЈЧИЦА:

А, нее! Прво лутку!

ДЕЧАК:

Лопту!

ДЕВОЈЧИЦА:

Не даш значи!?

ДЕЧАК:

Јок!

ДЕВОЈЧИЦА:

Сада ћеш видети! Татаааааа! Татааааа!!!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

(Истрчава) Кажи злато татино!

ДЕВОЈЧИЦА:

Татице, узео ми је лутку!

ДЕЧАК:

Тако дакле! Е, па... И ја имам тату. Татааааааа!!!!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Овде сам, соколе татин! Шта је било?

ДЕЧАК:

Узела ми је лопту!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Врати лопту! Ти ...ти... Ти, балавице!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Аааа, не! Нека прво Ваш невоспитанко врати лутку!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Изгледа да је Ваша кћерка невоспитана и уз то врло размажена!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Пре ће бити да је ваш син дрзак, господине!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Повуци реч дебелуцо, или ће бити гужве!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Карикатуро!

ДЕВОЈЧИЦА:

Мамаааа! Мамааааааа!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Шта је срећо мамина?

ДЕВОЈЧИЦА:

Мама, овај дебели дира тату!

МАМА:

Је л`? (*Заврће рукаве*) Не брине срећо! Сад ће мама да га меси као питу.

ДЕЧАК:

Тако значи! Е, па, имам и ја маму .... Мамааааа! Мамаааааа!

ДЕЧАКОВА МАМА:

(*Дебељушката*) Ево ме, орле мамин! Кажу, орлушино мамина!

ДЕЧАК:

Мама, ова тета хоће да измеси тату...

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ма немој! Онда ћу ја од њеног тате направити пинцур.

ДЕВОЈЧИЦА:

Пипни га само! Мој тата је јачи!

ДЕЧАК:

А моја мама је тежа!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Твоја мама је килава!

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ах! Чуо си га драги?

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Ово је рат! Навалите бамбалићи! (*Гађају их луткама*)

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Не дајте се тољагићи!!! (*Гађају их пластичним јабукама.*
У овом сукобу дочарати свађу)

АМОР:

А, онда дође дан осми и Бог рече: „Нека буде небеско

царство! Нека буде љубав!“ И би небеско царство! И би љубав! Би романтика! Би вртић и? Пссссст...почињемо!
(Родитељи одлазе. Амор одапиње стрелу и погађа најпре дечака, а затим девојчицу)

ДЕЧАК:

Јао! Извините лепотице, је л' се ми однекуд познајемо?

ДЕВОЈЧИЦА:

Наравно, zgodни дасо! Идемо у исто обданиште.

ДЕЧАК:

Како то да нисам приметио тако zgodну и шармантну девојчицу?

ДЕВОЈЧИЦА:

Па, кад си увек гледао у друге девојчице, а ја сам тебе приметила још првог дана кад си просуо чај!

ДЕЧАК.

Опрости ми, лепотице, што Вас нисам приметио... Али, ниједне очи нису тако плаве као твоје. Ниједан носић није тако прћаст. Ничија коса тако лепршаво рашчерупана.

ДЕВОЈЧИЦА:

Ох, Ви ми ласкате!

ДЕЧАК:

Не. То говори моје срце.

ДЕВОЈЧИЦА:

Ох...Слатки дечаче, то кажете свакој девојчици.

ДЕЧАК:

Не, драга моја, ниједна више не постоји за мене . Ево, предајем Вам моје срце! *(Вади лицидерко срце)*

ДЕВОЈЧИЦА:

Да ли то значи...?

ДЕЧАК:

Да! Слаткиш, можеш да га поједеш! Мислим, хоћу да се

удаш за мене!

ДЕВОЈЧИЦА:

Поласкана сам. Али, прво морам питати маму, тату и васпитачицу.

ДЕЧАК:

Питај! А ја идем да се припремим за најлепшу свадбу.

ДЕВОЈЧИЦА:

Мама! Тата! Мамааааа!

МАМА:

Шта је срећо? Је л` те опет дира онај невоспитанко?

ДЕВОЈЧИЦА:

Није мама.

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Па шта је, ако није?! Мислим, ако јесте?!

ДЕВОЈЧИЦА:

Незгодно ми је....како да кажем...

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Упишкила си се.

ДЕВОЈЧИЦА:

Нисам мама.

ТАТА:

Кажи срећо! Је ли нешто озбиљно?

ДЕВОЈЧИЦА:

Па, добро. Ви знате да више нисам мала, да се већ сама обувам. Сама перем зубе. Сама цртам. И знам скоро целу азбуку.

ОБОЈЕ :

Знамо, срећо!

ДЕВОЈЧИЦА:

И ви знате... кад дође време да свака птица своме јату лети.

ТАТА:

Лети, што јесте јесте!

ДЕВОЈЧИЦА:

Тако да сам одлучила да одлетим, хоћу рећи да се удам.

МАМА:

Ох! Дирнута сам!

ДЕВОЈЧИЦА:

Па је ред да тражим ваш благослов, како обичај налаже...

ТАТА:

Чекај срећо, а ко је изабраник? Није ваљда онај нева-спитанко?

ДЕВОЈЧИЦА:

Баш он!

ТАТА:

Е, кад је тако, нек ти буде са срећом! Дођи душо да те тата загрли! Изабрала си правог немирка.

МАМА:

Оооо! Има да им узмемо дупли мираз! Огулићемо их к`о кромпире и направимо од њих пире!

ТАТА:

Хајде да се припремимо за помирење...

МАМА:

Трчи по сок срећо! А ти драги, донеси чипс, штапиће и кикирики... *(Спремају се)* Опајај собу, очисти тепихе, опери веш и припреми кеш!

(Док траје спремање пустити неку веселу песму)

ДЕВОЈЧИЦА:

Ево их!!! Ево их ! Долазе!!!

(Улазе, тата, мама, кум, младожења, стари сват.)

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Домаћине! Ооооо! Домаћине!

ДЕЧАКОВА МАМА:

Има ли кога?

СВАТ:

Да нису побегли?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Мекушци су то! Кажем вам ја!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Домаћине! Ооо! Домаћине!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Којим добром долазите?

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Дошли смо на помирење.

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

И довели смо једног интелигентног, шармантног и
неодољивог момка.

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Ако је овај шармантан, онда сам ја манекенка!

ДЕЧАКОВА МАМА:

Пријо, то је стари сват! А, ово је мој лепо и паметни соко!

Види га како је питом! Љуби га мама у око!

ДЕЧАК:

Мама, ко је соко? И ко је шармантан?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ћути!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Чули смо да имате лепу и zgodну девојку, па смо дошли да
испросимо њену руку.

ДЕЧАК:

Тата, ја хоћу и ногу!

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ћути!

КУМ:

Не питамо колико кошта. Кум није дугме.

СВАТ:

Тооо, куме!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Немате ви толико новца да платите за нашу лепотицу. Њена лепота је непроцењива.

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ми? Не брините. Ми лежимо на парама.

ДЕЧАК:

Тако дакле! А, мени не дате ни за жваку!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Имамо колико хоћемо. Три куће, две гараже, телевизор са равним екраном...

ДЕЧАК:

Даљински!

СВАТ:

Базен.

ДЕЧАК:

И базен имамо? Нисам знао! Где је?

КУМ:

Не само базен и воду!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

И воду? Замислите!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Две викендице. Стан у Монте Карлу.

ДЕЧАК.

У ком Карлу?

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Ако је тако, онда сте добродошли. Изволите, седите! Срећо, донеси гостима сок од цвекле.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Ааа, не! Не долази у обзир у овако свечаном тренутку да пијемо сок од цвекле! Инсистирам да сви попијемо по једну чашу сока од цвекле.

ДЕЧАК:

Цвекла!? Бљак!

КУМ:

Мени дупло, кад је бал нек је бал!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Душо, имамо ли шта за мезу?

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Свакако, драги. Остали су нам колачи од Сањиног рођендана.

ДЕВОЈЧИЦА:

Изволите!

СВАТ:

Хвала срећо! Врло си љубазна. А колико си напунила година?

ДЕВОЈЧИЦА:

Пре две године сам имала четири године.

СВАТ:

Пет година! Опаааа!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Не дајте му више цвекле!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Па, пријатељи, живели!

СВИ:

(Куцају се чашама. Живели.)

ДЕЧАК:

Мама, идем ја мало да повратим.

СВАТ:

Е, вала пријатељу, добра ти је цвекла! Баш кисела!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Прошлогодишњи род.

СВАТ:

Него, да ми пређемо на ствар! Ви знате да су се наша два голуба заљубила.

ДЕЧАК:

Где су голубови?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ћути!

СВАТ:

И ви знате да су они одлучили да се, је л', узму. А, као што је ред, је л', они то не могу без одобрења родитеља.

КУМ:

Је л'!

СВАТ:

Па смо дошли, је л'... по ваш благослов.

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Па...не знам... А, да они нису мало млади за брак?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Ма, ајте молим вас! Обоје већ имају по шест година.

Погледајте мог орла!

ДЕЧАК:

(Окреће се) Орао! Где је орао?

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

А, зар није боље да сачекамо да заврше први разред?

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Не знам. Најбоље је да питамо њих.

ДЕЧАК:

Тата, ја је волим!

ДЕВОЈЧИЦА:

Мама, он ме воли!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Е, па, кад је тако, нека вам је са срећом!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Дођи мазо, да те загрлим!

СВАТ:

Куме, честитам! Постао си кум.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Честитамо! Куме, дај веренички прстен!

ДЕВОЈЧИЦА:

Јао! Бакарни! Како је леп!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Послужите се са колачима, узмите!

КУМ:

Ја не могу више! Већ сам сломио један зуб.

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Сипајте још цвекле, усне су ми отекле. И, дајте да запевамо!

(Сви певају)

Замрачење

(Усмерити светлосни топ на младенце)

ДЕЧАК:

Ово сам желео од првог тренутка кад сам те угледао.

ДЕВОЈЧИЦА:

Знала сам да си ти прави момак за мене.

ДЕЧАК:

Бићу ти најбољи муж!

ДЕВОЈЧИЦА:

И највернији?

ДЕЧАК:

И највернији!

ДЕВОЈЧИЦА:

И најпослушнији?

ДЕЧАК:

И најпослушнији!

ДЕВОЈЧИЦА:

И праћеш посуђе?

ДЕЧАК:

Праћу посуђе.

ДЕВОЈЧИЦА:

И веш?

ДЕЧАК:

И веш.

ДЕВОЈЧИЦА:

А, умеш ли да пеглаш?

ДЕЧАК:

Пеглам, крпим, усисавам.

ДЕВОЈЧИЦА:

И не читаш новине?

ДЕЧАК:

Новине? Никад!

ДЕВОЈЧИЦА:

Па ти си идеалан!

ДЕЧАК:

Рекао сам ти! Прави сам човек за тебе.

ДЕВОЈЧИЦА:

А, сада бурме!

ДЕЧАК:

(Клекну)

Нека ове златне бурме од бакра буду залог моје љубави и почетак најлепше љубавне приче. *(Љуби је у руку)*

ДЕВОЈЧИЦА:

Тако си нежан!

Замрачење

Друга појава

(Сцена момачко вече, младожења дочекује другове)

КУМ:

Куме, нека ти је срећно! Пробио си лед. И ми ћемо се ускоро женити.

ДЕЧАК 1:

Ја још нећу! Прво ћу одслужити армију.

ДЕЧАК 2:

Изволи куме! Поклањам ти на дар ове сличице.

ДЕЧАК 3:

Честитам! Ево ти моји кликери!

ДЕЧАК 4:

А од мене корњача.

МЛАДОЖЕЊА:

Чини ми се да није жива.

ДЕЧАК 4:

Јесте, мало је цркла, ал` може ти затребати за нешто.

КУМ:

И ја једва чекам да се оженим. Свиђа ми се Сара.

ДЕЧАК 1:

Сара? Па она је и моја девојка.

ДЕЧАК 2:

Како, кад се забавља са мном?

ДЕЧАК 3:

А ја јој к`о будала увек носим торбу!

ДЕЧАК 4:

Није то њена торба. То је моја торба!

КУМ:

Ето шта су ти жене куме, није им веровати!

ДЕЧАК 1:

А можда се и твоја Сања забавља са још неким.

КУМ:

Ћути! Језик прегризао!

ДЕЧАК 2:

Планирате ли можда децу?

МЛАДОЖЕЊА:

Планирамо. Једно, двоје, троје, уврх главе четворо. Петоро ако буде. Мада, немам ништа ни против шест. Па и седам. Максимално осам-девет....десет.

КУМ:

То куме! То морамо да залијемо. Теткице! Дај нам свима по јогурт!

ДЕЧАК 3:

Немој јогурт! Јак је!

КУМ:

Донесите, рекао сам! Не жени се мој кум сваки дан. Музика!
Распали ону нашу!

МУЗИЧАР:

Коју? Таши таши танана?

КУМ:

Ама не! Реших да се женим!

МЛАДОЖЕЊА:

Е, па другари, време је да се пође кући. Сутра је свадба и треба бити одморан.

СВИ:

Хајдемо. *(Прати их музика)*

Замрачење

Трећа појава

(Чује се од позадине песма „Весели се кућни домаћине“)

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Добро ти вече добри домаћине!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Добро вече пријатељи! Добро ми дошли!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Па пријатељу... Како да почнем..?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Устима, причај нешто.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Пааа, пошто знамо, овај, да ви, овај, имате један, овај, редак цвет...

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Имамо, што јест јест.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Е, у тај цвет се заљубио наш јединац - мезимац, овај, па смо дошли затражити њену руку.

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Е, па пријатељу, то кошта! Наш цветак је лепо васпитан, однегован.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Све ћемо дати што можемо, је л' тако, жено?

ДЕЧАКОВА МАМА:

Богами све...

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Кажите, шта тражите за мираз?

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Пааа... прво ужина за целу годину.

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Може!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Па, за сликовнице, играчке... и фломастере...

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Пристајем!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Зимовање обавезно!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

И трошкови свадбе, пријатељу. Да се зна!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

И то дајемо, па нек иде цело јаје у питу!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Е, па, кад је тако пријатељу, остаје да наздравимо и да се изљубимо.

ДЕЧАКОВА МАМА:

Пријо! Честитамо! (*љубе се*)

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

Пријатељу!

ДЕЧАКОВ ТАТА:

Дајте сок да наздравимо!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

У здравље!

СВИ:

У здравље!

(Младожења пева песму „Женим се“, Нервозни поштар)

За то време припремити столове, све за свадбу.

Четврта појава

Догађа се на супротној страни сцене.

ДЕВОЈЧИЦА:

(У венчаници) Мама, како изгледам?

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

К`о богиња, прави бисер, срећо моја. ..

КУМА:

Нема лепше младе у целој црвеначкој општини.

ДЕВОЈЧИЦА:

Јао, имам трему!

ДЕВОЈЧИЦИНА МАМА:

То је нормално, пиле моје. Најтеже се удати први пут.

КУМА:

Кумо, баци ми бидермајер. Заљубила сам се у крезубог

Немању!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Јесте ли готове? Ево их долазе!!!

СТАРИ СВАТ:

Драги домаћине, као што видиш, је л`, ево нас! Ви сте сведоци да је ово врло озбиљно. Деца хоће да се жене, је л`, воле се... Је л`!

ДЕВОЈЧИЦИН ТАТА:

Воле се, није да се не воле. Али, ова цура много вреди. Сама устаје ујутро. Зна сама да опере зубе, да се почешља, да завеже пертле, да стави руку када зева.

КУМА:

Хајде куме, испрси се! Отвори новчаник!

КУМ:

Немојте људи! Имао сам синоћ трошак у сластичарници...

СТАРИ СВАТ:

Не кукај! А од кума?

КУМ:

А од кума - телевизор!

СВИ:

Аааааа! *(Негодују)*

КУМ:

Кум није дугме. Ево и даљински!!!!

СВИ:

То куме!!!

СТАРИ СВАТ:

А сада нам дајте младу!

СВИ:

Младу! Младу!

(Појављује се млада уз свечану музику)

СВИ:

(Уздах)

МЛАДОЖЕЊА:

Јао, што је лепаааа!

СТАРИ СВАТ:

Ко? Је л` мама?

МЛАДОЖЕЊА:

Млада!

МЛАДИНА МАМА:

Е, па срећо моја, време је да се опростимо. *(тужна)* Ти сада идеш у други дом. Буди послушна, вредна! Немој чачкати нос! Немој сркати супу! Пери руке пре и после јела... *(плаче)*

МЛАДИН ТАТА:

Немој да се упишкиш. И сврати нам понекад. Дођи да те тата загрли!

СТАРИ СВАТ:

А сада - венчање!!!

КУМ:

Чекајте! Прво јабука и жито!

СТАРИ СВАТ;

Дајте јабуку! Дајте жито!

(Млада баца јабуку и жито)

СТАРИ СВАТ:

Да вам роди жито и пшеница и у кући прелепа дечица!

КУМ:

Е, па, дошло је време за пољубац!

СВИ:

Пољубац! Пољубац!

СВЕШТЕНИК;

Ааа...не! Прво венчање! Младенци приступите!

(Ставља им круне и веже пешкиром руке, а затим пева молитву и маше кандилом)

Оче наш, ти који јеси, среће пуно им донеси!

Нека им се љубав десиии, па им крофне после умесиии!

Помолимо се Господу Богу !

Младожења, да ли ти узимаш својом вољом ову лепу младу?

МЛАДОЖЕЊА:

Да!

СВЕШЕТЕНИК:

Млада, да ли ти узимаш својом вољом овог згодног
младића?

МЛАДА:

Да!

СВЕШТЕНИК:

Ставите бурме! А сада вас проглашавам мужем и женом.

КУМ:

А пољубац?

СВЕШТЕНИК:

Сада може пољубац!

КУМ:

Оркестар!!! Туш!

(Сви певају песму „ Свадба, свадба“, честитају и играју)

СВАТ:

Куме, изгоре ти кеса!

КУМ:

(Баца паре)

КУМ:

Е, па, куме честитам! Кума је к`о трешњин цвет! Најлепша
је у вртићу. Где су ми биле очи?

СТАРИ СВАТ:

Дајте торте!

БАРЈАКТАР:

Дајте паштете и чај!

КУМ:

Оркестар! Опалите једно колце. Кум плаћа!

СВИ:

То куме!!! (играју ужичко коло)

МЛАДОЖЕЊИН ТАТА:

Е, па, време је да се пође кући.

МЛАДОЖЕЊИНА МАМА: Време је да их оставимо мало саме.

СВИ:

(Вире са страна)

Пета појава

(Младенци се држе за руке, а Амор посипа латице ружа по њима)

АМОР:

И рече господ: „Нека буде љубав,

нека буде рајско цвеће,

нек љубавне трепте свеће!

Нека љубав све покреће!

А сада, гасите светло!“

(Дечак и девојчица плешу уз баладу)

ДЕВОЈЧИЦА:

Хоћемо ли?

ДЕЧАК:

Хоћемо!

ДЕВОЈЧИЦА:

Знаш... ја сам навикла... да спавам... са мамом.

ДЕЧАК

И ја сам са татом.

ДЕВОЈЧИЦА:

Онда ми врати моје луткице!

ДЕЧАК:

Врати ти мени моју лопту!

ДЕВОЈЧИЦА:

Прво луткице!

ДЕЧАК:

Прво лопту!

ДЕВОЈЧИЦА:

Татаааа!!!!

ДЕЧАК:

Мамааааа!!!! (*type ce*)

КО СЕ ШЕТА ОКО СВЕТА

ЛИЦА:

ЈУЛИЈА
РОМЕО
ЦВРЛЕ
МИЛОЈКО
МАТАДОР
БИК КОЈИ СТОЈИ
БИЛИ
АЛАДИН
АЛИБАБА
ЈОКО
ЈАМА
МЕНЕЛАЈ
ПАРИС
ЈЕЛЕНА
ХЕЛЕН
Девојчице
Дечаци

Сцена:

*На средину сцене насликати велики глобус, а окол
поставити заставе и путоказе држава у које деца
путују. Глумци излазе на сцену. Стају полукружно, а
затим отварају разнобојне кишобране и рецитују:*

ДЕЧАК:

Птица има крила и може да лети,
у сјај плаветнила за трен да одлети.

ДЕВОЈЧИЦА:

Риба зна да плива, чим се рибом роди
и све док је жива путује у води.

ДЕЧАК 2:

Идемо до Шпаније, Швајцарске што раније,
идемо на Филипине, идемо до старе Кине.

ДЕВОЈЧИЦА 3:

Идемо до Мађарске, Француске и Бугарске,
авионом и балоном, бусом, возом, камином...

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Човек има ноге и ту нема грешке,
па пределе многе препешачи пешке.

ДЕЧАК:

Биле ноге босе у зими, ил` лету,
њег а ноге носе по целој свету.

ДЕЧАК 3:

Идемо до Шпаније, Бразила што раније,
идемо до древних Маја, идемо до Уругваја.

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Идемо до Русије, Енглеске и Сирије,
путујемо светом нашим тротинетом.

ЦВРЛЕ КОНДУКТЕР:

Поштовани путници, драги пустолови, цењени туристи и авантуристи, добродошли у Цврлетов летећи балон који за тренутак или два креће на пут око света! Изволите таблете за повраћање ако неком смета. На овом чаробном путовању

свратићемо у древна царства, посетити музеје, престонице и обавезно понеку бању! Наравно, ко буде у стању! А сада, карте на преглед и спремите паре! Нема ништа за цабе ни код бабе старе! Молим! Изволите!

ДЕЧАК:

Може ли карта до Јапана?

ЦВРЛЕ:

До Јапана? Сва -ка- ко! Ике-ба-на сваког дана Масуко!

ДЕВОЈЧИЦА:

Мени до Италије! Баш ме занима шта се тамо крије!

ЦВРЛЕ:

Изолите Ђулијета! Карта до Италије, пице и шапегета!

ДЕЧАК 2:

Господине, мени карта до Оклахоме!

ЦВРЛЕ:

До Оклахоме? Олрајт! Дабоме!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Молим вас Цврле, мени дајте карту до Шпаније, хоћу да стигнем што раније!

ЦВРЛЕ:

Изволите, сењорита! Пер фаворе!

ДЕЧАК 3:

Ја хоћу у постојбину Алибабе!

ЦВРЛЕ:

Може, само да није цабе!

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Мене занима Русија и јела најкуснија!

ДЕЧАК 5:

Мене занима шта крчка земља богова, Стара Грчка!

ДЕВОЈЧИЦА5:

А ја никада нисам била у земљи фламингоса, то јест Бразила.

ЦВРЛЕ:

Све може ако се путници сложе. Бразил, Грчка, Италија... Свако путовање срцу прија.

СВИ:

Урааааа! Живела култура!

ЦВРЛЕ:

Да видимо шта каже компас и шта мапа крије... Ха! Идемо до Рима и славне Италије!!! Пакујте кофере, идемо на књижевна дела и укусна јела! Укрцавај се народе! Сви путеви на Калчо воде! Ускоро крећемо и за који тренутак слећемо! Из Цврлетовог балона свет је као најслађа бомбона.

(Весела музичка сенквенца)

(Од кишобрана направити балкон и сцену)

ЦВРЛЕ:

Италија свима прија, канцоне и поезија. Парлаворе и три канте, Тинторето, Верди, Данте!

Али осим капућина, осим пице и шпагета, најлепша је стара прича, Ромео и Ђулијета!

ЈУЛИЈА: *(Усхићено)*

О, Ромео, Ромео! Зашто си Ромео? Зашто си моје срце к`о метла помео?

МИЛОЈКО:

О, Јулија! Јулија ! Белисима лепојко! Ја нисам Ромео, већ

Милојко из Дубраве и желим да пођеш са мном да ми музеш краве!

РОМЕО:

Одби` од Џулијете хуљо Монтекијска или ће црева да лете!
Вади мач или се спреми за плач!

МИЛОЈКО:

Само да скинем шајкачу, па ће те пребијем ки крмачу!

ЈУЛИЈА:;

Удри га Ромеооо, јер ме омео! Опаучи га у главу! Хоће да му музем краву! (*Навија*)

МИЛОЈКО:

Немо` Јулијета да ти штала смета. Има да копаш њиву преко целог лета!

ЈУЛИЈА:

Нећу да копам! Хоћу да уживам и да клопам!!!

МИЛОЈКО:

Смири малчице ту неуроцу! Еве га, ако нећеш краву, онда хоћеш козу!

ЈУЛИЈА:

Нећу ни краву, ни козу! Хоћу пицу и то каприћозу!

РОМЕО:

Какве козе, краве и трице? Водим те, о Џулијето, на парче каприћоза пице!

МИЛОЈКО:

А ја одох на кило лесковачке кобасице!

(*Милојко одлази*)

РОМЕО:

Пер фаворе белисима сињора, Ромео сада са тобом плесати мора!

(Ромео и Јулијета плешу уз италијанску канцону)

ЦВРЛЕ:

Били смо у Италији и уживали у Шекспировој поезији. Али, пут нас опет зове у нове авантуре и изазове!

Чекају нас лепоте света у земљи кориде и кастањета!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Пакујте кофере! Идемо у Шпанију, на тортиљу и лазање!

ДЕЧАК 1 :

Затварајте кишобране! Отварајте сунцобране! Шпанија зове на брчкање!

ДЕВОЈЧИЦА 3 :

Хајдемо у кориду, тамо сви Шпанци иду!

ДЕЧАК 3 :

Да видимо матадора и Фердинанда бика из тора!

МАТАДОР:

Дозволите моје даме, Торeadор, Ел Њуњос Хозе, што воли бикове, јагњиће и козе.

БИК:

А, ја сам Фердинанд! Или, ако вам је лакше бик Фреди, што младим кравама срца леди!

МАТАДОР:

Е, па Фреди, поздрави се са животом, јер ни два пезоса ти више живот не вреди!

БИК:

Јао! Овај сињор матадор конфискадор и освајач има мач!

СВИ:

Оооооооо! Оооооооо! Оооооооо!

(Боре се уз шпанску музику, бик пада.)

ТОРЕАДОР:

А сада се поздрави са својим бедним крављим животом!
Куцнуо је час да те прободем.

БИК:

Е, па, време је да негде одем. Односно збришем! Идем у планине да свеж ваздух дишем и успут песме да пишем.

(Бик бежи, а за њим трчи тореадор.)

ЦВРЛЕ:

Била је ово Шпанија. А сада, сињори и сињоре, главе горе!
Чека нас велико плаво море. Идемо у Тексас и вестерн причу, да видимо Индијанце и краве што ричу.

ДЕЧАК 3:

Да видимо Били Кида како револвераше скида!

ДЕВОЈЧИИЦА 1:

Да видимо Клементину и чујемо музику фину!

ДЕЧАК 1:

Да видимо девојке згодне и двобој „Тачно у подне“!

(Музички мотив кантри музике)

БИЛИ:

Ко си ти кривоноги? Вотс јор ниме? Говори своје име?

БИК КОЈИ СТОЈИ:

Бик који стоји и који се никога не боји! А како тебе звати бледуњави?

БИЛИ:

Ја сам Били Кид. И јак сам као зид. А шта теле које стоји тражи у мојој прерији?

БИК:

Ти мене увредити. Ти мени рећи да сам теле. Теби сада бити куку леле!

БИЛИ:

Чекај Биче, па тако те зову. Ниси крава која риче.

БИК:

Само Бик који сада стоји сме Бика који седи назвати бик. Ја тебе сада изнервирати, а после скалпирати.

Изазивам те на двобој! Вади ватрени штап!

БИЛИ:

Прихватам! Направићу од тебе цак!

(Музика из филма „Добар, лош, зао“. Почиње двобој)

(Бик и Били стају један наспрам другог. Одбројавају кораке, окрећу се, ваде уместо пиштоља банане и пуцају)

БИК:

Бенг ! Бенг!

БИЛИ:

(Мало се савија, а затим чучне)

БИК:

Готов си, Килави Биде! Бенг. Фијууууууууууу!!!

БИЛИ:

А, јок! Прوماшио си ме краво. Имам панцир. А сад, кажи гудбај, идеш у сир!

(Кантри музика и сви играју)

ЦВРЛЕ:

Народе! Народе! Ви још играте к`о неке бабе, а балон нам оде! ! Хајдемо, чека нас постојбина Али-бабе!

ДЕВОЈЧИИЦА 2:

И Аладина!

ДЕЧАК 1:

И сафира!

ДЕЧАК 2:

И летећих тањира! Овај .... Летећих ћилима!

СВИ:

Сезаме, отвори се!

(Излази трбушна плесачица и плеше уз звуке лагане песме)

АЛИ-БАБА:

(Клекне и моли пред певачицом након плеса)

Оооо, Алах! Оооо, баш ти хвалахх! Ооо, мерхабах, како је згодна ова малаххх!

АЛАДИНА:

Баш си будалаахх! Ја сам заузеталах!

АЛИ-БАБА:

Нисам будалахх, ја сам Али-бабалах, син славног Синадина првог Али-бабе, што скупља девојке за цабе!

АЛАДИНА:

Их, не интересујеш ме, све да си Моца Пура! Ја сам фина и лепо васпитана цура!

АЛИ-БАБА:

Фина или не фина, има да ми родиш сто и једног сина!

АЛАДИН:

Мерхаба, баба, бараба. *(Клања се)* Треба ли Аладин неког да таба?

АЛАДИНА:

Јао! Види плахта!

АЛИ-БАБА:

Аладине сине, буди фин, па јој отфикари главу бандоглаву!

АЛАДИН:

(Вади сабљу) Газда да је исецкам за ражњиће или за

Њевапчиће?

АЛАДИНА:

Не плашим се ја твог Аладина! Имам ја свог Миладина.
Миладине! Оооо, Миладине!

МИЛАДИН:

(Носи тољагу) Кој` ме вика?

АЛАДИНА:

Миладине, овај хоће да ме сецка!

МИЛАДИН:

Ће га утепам ки малечног зецка!

АЛИ-БАБА:

Бежи Аладине сине! Од овог се гине!

МИЛАДИН:

Чекај мори, Али-бабче! Да те звизнем бре, преко грбаче!

(Миладин их отера. Узима Аладину и одлази.)

ЦВРЛЕ:

Хеј, раја! Знате ли кога сам малопре видео?

СВИ;

Кога?!

ЦВРЛЕ:

Самураја!

СВИ:

Иииии?

ЦВРЛЕ:

И љутог змаја!

СВИ:

И?И?

ЦВРЛЕ:

И каратисте из Кју Ку-Коши клана!

СВИ:

Ауууу?

(Појављују се каратисти)

ЦВРЛЕ:

А сада, имам част да вам представим мајсторе каратеа. Са леве стране наступа Јокошима, што црни појас има!!! А са десне стране - Комичи Јама Мура што бије са папучама!!!

ЈОКО:

Зен куцу дачи!

ЈАМА:

Не де-ри се и не ња-чи!

ЈОКО:

Ђако зуки! Удо кери!

ЈАМА:

Само ти ви –чи и само се де ри!

ЈОКО:

Мај гери! Око зуји! *(удара га)*

ЈАМА:

Ауууу, баш ми зуји! Ено их славуји! Ћују ћију...

ЈОКО:

Киба дачи! Аачииии дачииии!

ЈАМА:

Опет ће да ми се смрачи. Овај је дупло од мене ја-чи!

ГЕЈША:

(Клања се) Кончива!

ЈОКО:

Кончива! Била ми жива!

ГЕЈША:

Чоку зуки! Кизам зукииии! Сад ће гејша да те цуки. *(Љуби*

за и овај пада. Онда почиње уз пригодну јапанску музику да плеше.)

ЈАМА:

Аууу, ал` ова Гејша млада добро каратеом влада!

ГЕЈША:

А сада си ти на реду Јоко! Један пољубац у плаво око!

ЈОКО:

Ох, погину храбри со-ко!

(Пада)

ЦВРЛЕ:

Хајде, хајде... доста је пољубаца и карате стила! Идемо у земљу карневала! Идемо до Бразила!

(Музички мотив Бразила док се пакују)

А шта нас чека у Бразилу? Ко зна нек каже!

ДЕЧАК:

Чекају нас најлепше плаже.

ДЕВОЈЧИЦА:

Самбе, тамбе, румбе.

ДЕЧАК 1:

Чека нас велики Рио у коме никада нисам био.

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Чекају нас Сао Паоло, Порто Алегре, Бразилија!

ДЕЧАК 3:

Чекам вас и ја.

ДЕВОЈЧИЦА 3:

Ја ћу ставити најлепшу у косу шналу кад будем на карневалу.

ДЕЧАК 4:

А ја ћу бити славни фудбалер Едсон Арнантес Доно-

симентос Пеле!

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Ти си теле! Ево ја ћу ти дати гол!

ДЕЧАК 4:

Ако ми ти даш го`, онда сам ја обичан во!

(Постављају мали гол. Цвеле има пиштаљку и означава почетак шутирања пенала)

ДЕЧАК 4:

Ја ћу бити као славни голман Дида. Браним боље од зида.

ДЕВОЈЧИЦА 4:

А ја ћу бити Милица из Равног Села и погодићу те посред чела!

(сви навијају)

ДЕЧАК 4:

Шутирај и мање се глупирај!

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Шутааааам! Гоооол!!!

ЦВЕЛЕ:

Победила је Милица!

ДЕЧАК 4:

Оде моја вилица!

ЦВЕЛЕ:

А сада заборавите на жал, јер идемо на Бразилски карневал!

(Сви играју бразилску самбу)

ЦВЕЛЕ:

Поштовани путници, ухватиће ме срчка! Пакујте се полако, јер нас чека Грчка!

(Сви се пакују)

ДЕВОЈЧИЦА 1:

Идемо у земљу Хелена!

ДЕЧАК 1:

И код лепих жена!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Идемо код богиње Пенелопе!

ДЕЧАК 2:

Идемо у срце Европе!

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Идемо код славног Одисеје на Итаку!

ДЕЧАК 5:

Боље да идемо на мусаку!

ДЕВОЈЧИЦА 5:

Хајдемо у славну Троју!

ДЕЧАК 6:

Боље на сир, рибу и проју!

ЦВЕТКО:

Хајде да одиграмо Илијаду и Одисеју!

ДЕЧАК 6:

Ја ћу бити Принц Парис!

ДЕВОЈЧИЦА 6:

А ја ћу бити принцеза Јелена!

ДЕЧАК 7:

Ја ћу бити Менелај!

ДЕВОЈЧИЦА:

Нека Марко буде Тројански коњ!

ДЕЧАК 3:

Нећу да будем коњ! Хоћу да будем Ахил.

ДЕЧАК 2:

Ево, ја ћу бити Тројански коњ!

ЦВЕТКО:

Нека прича почне! У великом царству Спарти, Јелену, жену цара Менелаја, оте једне ноћи лепи принц Парис.

ДЕЧАК 2:

Ја сам лепши од њега!

ЦВЕТКО:

Ћути, ти си коњ! Дакле, рекао сам Парис отима Јелену.

ПАРИС:

Извините лепа принцезо, дошао сам да вас отмам. Хоћете бити љубазни да пођете са мном? Имам неодољиву жељу да ми будете супруга...

ЦВЕТКО:

Ама, отми је већ једном! Буди мушко!

ПАРИС:

У реду. Ја сам мушко и молим вас пођите са мном!

ЦВЕТКО:

А онда је краљ Менелај направио белај! Узјахао је Тројанског коња и рекао је Парису...

МЕНЕЛАЈ:

Врати ми Јелену!

Ти си шоња!

ЦВЕТКО:

И тада на сцену ступа Ахил и погађа стрелом у срце Париса.

ПАРИС:

Зашто ме пробада, шта сам крив? Немојте, молим вас! Бринуће моја мама.

ЦВЕТКО:

Ћути отимачу! Сада си готов! Лези!

Када је видео Парисов брат Хелен да је почео рат и да му је брат од муке зелен, узима копље и погађа прво Менеја, а

онда Ахила у пету.

ХЕЛЕН:

Готов си Менеју! Идеш сада у цветну алеју!

ДЕЧАК 2:

Пази како гађаш, ја сам коњ!

ЦВЕТКО:

И тако се тај еп завршио... Сви су страдали.

ХЕЛЕН:

Јелена, јеси ли за сладолед слатки?

ЈЕЛЕНА:

Јок! Ја сам више за добар сиртаки.

(Сви играју уз Сиртаки)

ЦВРЛЕ:

И тако је љубав победила снагу. Ко има нарав благу и добру вољу, најбољи је на бојном пољу. А, сада, пакујте кофере Русија зове! Време је за авантуре нове!

Идемо у земљу Толстоја и Пушкина!

ДЕВОЈЧИЦА 4:

Идемо у земљу Оњегина и Каћушке!

ДЕВОЈЧИЦА:

Русију земљу казачока и бабушке!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Широкају!

ДЕЧАК 3:

Красивају!

ДЕВОЈЧИЦА 3:

Баљшују!

ДЕЧАК :1

Љубљу ја там адну ђевушку!

ДЕВОЈЧИЦА 1:

Љубљу ја там адног маљчика!

(Издваја се једна девојка и игра Руску игру)

ДЕЧАК 1:

Как тибја завут?

ДЕВОЈЧИЦА 1:

Катјуша!

ДЕЧАК 1:

Катјуша, ви как моја душа!

ДЕЧАК 2:

Ви как цветок! Ја знају играт казачок!

ДЕЧАК 1:

Ја магу ходит на рукама! (Хода)

ДЕЧАК 2:

Ја магу поскочит!

ДЕЧАК 1:

Ја магу играт на адној ноги!

ДЕЧАК 2:

Ја магу без ноги!

ДЕЧАК 1:

Ја магу тебја пољубит!

ДЕЧАК 2:

И ја тебја магу пољубит!

ДЕВОЈЧИЦА:

Ви так мили и прекрасни! Но, моја љубов касни. Ета мој Козак.

(Улази трећи као Козак)

Гдо желайце да га јаз пољубим! Ета сабља! Маљенкаја и тупаја.

ДЕЧАК 1:

Аууу, ал` је тупа! Бежи главо глупа! Ета Козак је прејак!

ДЕЧАК 2:

Бежимо скупа док није пао мрак!!!

(Беже)

НАРАТОР:

Од цвета до цвета, од плота до плота, око целог света постоји лепота. Али како каже стара пословица: „Свуда пођи својој кући дођи.“

ДЕВОЈЧИЦА:

Их, како сам се ужелела Србије!

ДЕЧАК 3:

А ја гибанице!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Обиђох све планине и мора, ал` ништа лепше од Златибора!

ДЕЧАК 2:

Срем, Банат и Бачка...

ДЕВОЈЧИЦА 3:

Ништа без Гуче и Чачка!

ДЕЧАК 1:

И Шумадије!

ДЕВОЈЧИЦА 1:

Београд, Нови Сад, Суботица, Соко Град!

ДЕЧАК 2:

Ој Србијо, ко те неби вол`о!?

ДЕЧАК 3:

Ој Србијо, шљиво међу шљивама!

ДЕВОЈЧИЦА 3:

Ој Србијо, лепото у њивама!

ДЕВОЈЧИЦА 1:

Ој Србијо, дуњо у грудима!

ДЕЧАК 1:

Ој Србијо, мајко свим људима!

ДЕВОЈЧИЦА 2:

Ој Србијо, песмо међу песмама!

ДЕЧАК 3:

Ој Србијо, живела ти нама!

(Завршни сонг)

ИШЛИ СМО У АФРИКУ

ЛИЦА:

АБУ ДАБУ
АДИСАБЕБА
ПЕРА
ЈУЛА
ДЕВОЈЧИЦЕ
ДЕЧАЦИ

Сцена:

На средини сцене направити велику пустињу.

На средини пустиње направити оазу.

Глумци нашминкани као мали црнци излазе на сцену.

*Стају полукружно, а затим отварају разнобојне
кишобране и рецитију:*

ДЕЧАК:

Ишли смо у Африку да садимо паприку. Знате ону жуту?
Фину, али љуту...

ДЕВОЈЧИЦА:

Једногрба камила одмах се помамила, зачас се ту створила и
дебеле горила...

ДЕЧАК 2:

Онај мајмун са гране мисли да су банане и зебра је видела,
јакo јој се свидела.

СВИ:

Кука пола Африке због Банатске паприке... Знате оне жуте?
Фине, али љуте...

АБУ ДАБУ :

Добар је овај Ршумовић! Написао је праву песму о нашој
Африци.

АДИСАБЕБА:

Сјајан је, али немамо паприке. Паприка станује у Лесковцу.

АБУ ДАБУ:

Колико знам, у Лесковцу живе пљескавице. А паприка живи
у Банату. А овде, на најтоплијем континенту света живе
само камиле.

АДИСАБЕБА:

И лавови!

АБУ ДАБУ:

Лавови! Бееееежииии!!

АДИСАБЕБА:

Чекај, Абу Дабу! Нисам рекла да су ту, већ да живе овде!

АБУ ДАБУ:

Ух, ал` ме уплаши! Срце ми је стало. Благо деци у Србији,
они имају само мачке и мишеве. Ту и тамо понеко љутито
куче...

АДИСАБЕБА:

Да, али ми имамо крокодиле!

АБУ ДАБУ:

Крокодиле! Киииидаааај! Спасавај сеее!

АДИСАБЕБА:

Ух, ал` је овај истрауматизован! Чекај Абу Дабу! Закочи мало! Чекај!

АБУ ДАБУ:

Је `л отишао?

АДИСАБЕБА:

Отишао је, не бој се! Какав си ти то Етиопљанин кад се плашиш животиња? Деца у Етиопији су најхрабрија на свету.

ПЕРА:

(Обучен у војвођанску ношњу)

Та немојте касти! Ајте! Је л` се то ми мало хвалишемо?

АДИСАБЕБА:

Извињавам се, а ко сте ви?

АБУ ДАБУ:

Адисабеба, погледај га, обукао је сукњу!

ПЕРА:

Ја сам Пера Пејин, туриста из Баната. А Банаћани су ми и мама и тата. И ово није 'аљина, већ ношња!

АДИСАБЕБА:

Драго ми је, Перо! Ја сам Адисабеба, а ово јер мој пријатељ, Абу Дабу.

ПЕРА:

Абу Дабу? Та он изгледа кисео као да је прогутао жабу.

АБУ ДАБУ:

А ти изгледаш као да си појео буре! И колико видим, фали ти мало културе.

АДИСАБЕБА:

А одакле нам долазите, Перо?

ПЕРА:

Та рекох, долазим из Баната, из Кекинде града, код Великог Бечкерека.

АБУ ДАБУ:

Све си нам објаснио! Из Кекинде код Бештерека.

ПЕРА:

Глувоје, рекао сам из Кекинде!

АДИСАБЕБА:

Где вам је то?

ПЕРА:

Одмах ту, иза, чим се скрене од Меленаца према Бршаиду, па преко Бечеја. А може и ближе ако се крене преко њива.

АБУ ДАБУ:

Аууу... ово нико не би могао да нађе ни Џи пи есом. То је Богу иза ногу!

ПЕРА:

Шта рече? Та немој те звекнем у ту лудају од главе. Та Кекинда је најлепша варош одавде до Срема. Нигди так`е нема. Пуна је сунцокрета, лудаје, шваргле, чварака, а о гускама и осталој стоци да не говоримо.

АБУ ДАБУ:

Етиопија је лепша!

ПЕРА:

Јесте, ал` јуче. Осим песка имате још само песка. Гледајте шта је Банат! Јуло! Јуло!

ЈУЛА:

Шта је Перо, домаћине мој?

ПЕРА:

Доведидер оне наше!

(Излази Јула са неколико дечака и девојчица у ношњама и почињу Банатско коло)

ПЕРА:

И? Шта сад велите?

АБУ ДАБУ:

Допали су ми се! Само су се мало пуно тресли! Мислим да ми боље играмо. Нама је игра лепша од шара тигра!

ЈУЛА:

Та, шта овај трабуња?

АБУ ДАБУ:

Адисабебо, доведи оне наше!

АДИСАБЕБА:

Тесфаје! О, Тесфаје!

ЈУЛА:

Перо мој, ови дозивају тепсије!

ТЕПСАЈЕ:

(Излази са групом деце у афричким ношњама)

Абубу дубу тубу!

АБУ ДАБУ:

Абубу! Абубу!

(Сви играју афричку игру)

АБУ ДАБУ:

Шта сада кажу Јула и Пера?

ПЕРА:

Алал вам вера! Ал` ми смо бољи за два солитера!

ЈУЛА:

И за још који атар!

АДИСАБЕБА:

Па сад... и ми имамо чиме да се хвалимо! У Етиопији живи осамдесет милиона људи.

ПЕРА:

Их, у Банату живи, је л` Јуло, више од сто `иљада Соса!

ЈУЛА:

И то дебелих, тако да вреде више од тих ваших 80 000 људи.

АБУ ДАБУ:

Наша највећа планина је Рас Дашан. 4 500 метара.

ЈУЛА:

Та имамо и ми Телечку висораван. Кад копаш кукуруз никад да дођеш до ње.

АДИСАБЕБА:

У Етиопији су највиши људи на свету.

ПЕРА:

Код нас су најдебљи.

АБУ ДАБУ:

Ми производимо највише кафе на свету.

ЈУЛА:

Боме, ми је највише пијемо и срчемо.

АДИСАБЕБА:

Ми најлепше певамо!

ЈУЛА:

Ајд и то чудо да видимо!

(Сви певају афричку песму)

ПЕРА:

Лепа је! Нема шта! Мало се не разуме. Јуло, око моје, покажидер шта је бећарац!

(Сви певају бећарац)

АДИСАБЕБА:

Лепо певате, само мало растежете. Можеш се наспавати док се отпева песма до краја.

ЈУЛА:

Шта ћете кад смо широки к`о Банат!

АБУ ДАБИ:

А којем племену припадате?

ПЕРА:

Има нас разних: Сремаца, Бачвана, Личана, Крајишника, Црногораца, Ерцеговаца највише. А код вас, живи ли ико?

АДИСАБЕБА:

Ороми, Амхари, Тигре, Ари, Афари...

ЈУЛА:

Фале још трактори и комбајни. Та све ми се чини да је Банат лепши.

АБУ ДАБУ:

Па што сте дошли онда у Етиопију?

ЈУЛА:

Због банана! Пера их воли к`о мајмунче... Па смо дошли да се мењамо... Ако може...

АДИСАБЕБА:

Наравно да може! Свет постоји да се људи сусрећу и деле све што је лепо.

АБУ ДАБУ:

И ми волимо банатску паприку!

ПЕРА:

И ми волимо Етиопију!

ЈУЛА:

Ето, ви нама банане, ми вама паприку!

(Две девојчице доносе две корпе и мењају се)

(Сви се грле)

ПЕРА:

Ух што водем да једем банане,
десет кила у стомак ми стане.

(Гули их и дели осталима)

АБУ ДАБУ:

Ишли смо у Африку да једемо паприку.

(Загризе и почиње да јауче и бежи)

ЈУЛА:

Овог ни тигар канда неће стићи!

(На крају сви играју и певају „Ишли смо у Африку“)

О књизи:

Тоде Николетић: ПОЛЕТАЊЕ У ДРАМОЛЕТАЊЕ

Када и ако једног дана наши књижевни мудраци, теоретичари и летописци, буду схватили да се савремена историја књижевности за децу може учити (и писати) само уз што потпунији увид у све медијске облике изражавања и пласирања лепе речи, онда ће Тоду Николетићу припасти више него заслужено место једног од њених стожера на раскрсници два века.

О Тоду се може писати као о врхунском, нарасе плодном песнику, врло флексибилног сензибилитета - способном за најнежније лирске рефлексије, али и урнебесни каламбур и све то готово истовремено, или макар у некаквом спонтаном континуитету, са лакоћом коју поседују само изразито талентовани људи. Истовремено, Тоде је истакнути културни аниматор, неуморни прегалац - оснивач и суоснивач небројано много фестивала и других манифестација, књижевних часописа и један од најжешћих бораца за достојанствени опстанак деље књижевности на културном небу ових простора. Но, чини се да драмски опус овог свестраног писца заслужује највише пажње и посебно поштовање. Ако се узме у обзир (а мора да се узме) да су наши најплоднији драмски писци, као Нушић и Ковачевић, у својој читавој каријери створили по двадесетак драма, онда Тодових четрдесет позоришних комада и много, много више драмолета и других кратких форми, делује заиста шекспировски фасцинантно. Да није реч само о мртвом слову на папиру говори чињеница да су скоро све ове драме за децу оживеле на позоришним сценама широм Балкана.

Дежурни критизери, претраживачи длака у јајету ће рећи: „Па добро, то су ипак само позоришни комади за децу!“ О, да, о томе се и ради, то су комади за децу! Николетић Тоде је најигранији писац на дечјим сценама широм бивше Југославије већ деценијама и без правог такмаца. А деца умеју да буду најватренији фанови, али и најсуровији критичари - брзо се

одушеве, али још брже отворено покажу своје неслагање са лошим и незанимљивим комадима. Ниједан редитељ на свету није спреман да изађе пред децу са текстом сумњиве вредности. А Тоде се игра, игра и игра... Нема евиденције колико је који комад имао изведби, али то траје већ десетинама година и трајаће, сигуран сам, докле и позориште.

Но, не ради се овде о игри бројева. Тоде Николетић је аутор који је направио велики искорак у драмском стваралаштву за децу наших језичких простора. Оно што је Душко Радовић почео у „Капетану Џону Пиплфоксу“, Тоде Николетић је трасирао као правац, подигавши децју драмску игру у исту стваралачку раван са позориштем за одрасле. Увео је савремене теме, савремени језик, савремене проблеме, савремене поруке и поуке и наравно, савремени хумор. Тиме је показао колико у ствари поштује свог младог гледаоца. Уз толико искуство, уз Тодову стваралачку интелигенцију, илузорно је уопште причати о занатској перфекцији коју постиже. С друге стране, свој песнички дар уградио је у лакоћу својих реплика у драмама, које просто пријањају за ухо. Када се томе дода од Бога дата духовитост и склоност за непрекидну игру, онда откривамо тајну зашто Тодова дела полако постају драмска класика за децу.

Ова књига садржи тек делић огромног драмског опуса Тода Николетића - позоришне комаде из различитих периода ауторовог стваралаштва, изабране више случајно него по некаквом јасном критеријуму. Толико је велико и разноврсно његово дело, да би свако могао да направи неки свој репрезентативан избор. Но, оно што је заједничка карактеристика било којој селекцији Тодових драма је да су све оне доживеле на стотине практичних провера на даскама које живот значе.

Зато ће ова књига бити драгоценост штиво за све позоришне посленике у Региону и посебно се радујем да је један озбиљан издавач из Босне и Херцеговине, одакле нам се јавља и аутор, показао интерес за штампање ове драгоцене књиге.

Пеђа Трајковић

САДРЖАЈ

ЧАРОВНА КРИЛА	5
ПРИНЦЕЗА ФИНА ИЗ ПЕТРОВАРАДИНА	15
ЈЕСЕЊА СОНАТА.....	27
КОКТЕЛ БАЈКА	33
ЛИЛИПУТАНСКА СВАДБА	45
КО СЕ ШЕТА ОКО СВЕТА	69
ИШЛИ СМО У АФРИКУ	89
О књизи.....	97

Програм је финансирао Комесаријат за избеглице и миграције РС, а спроводи га Удружење за помоћ расељенима са КиМ „Свети Спас“. Садржај публикације представља искључиву одговорност Удружења „Свети Спас“ и ни у ком случају не одражава ставове Комесаријата за избеглице и миграције.

КОМЕСАРИЈАТ
ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ И МИГРАЦИЈЕ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

